

Évvégi hálaadásra

K.K.T. Még néhány óra és az idő megmérhetetlen (és beláthatatlan) tengerén egy buborék ismét szét pattan, hirdelve a mulandóság és változandóság örök törvényét. Még néhány óra és megszólalnak a templomok nagy harangjai, hogy hirdessék, nagy halottunk van, az 1965. Esztendő elment tőlünk örökre, vissza nem tér soha. Még néhány óra, s aztán bezárul az idő kapuja dühöngve, hogy 365 napnak minden örömét és bánatát, megvalósult és szertefoszlott reményét, csalódását örökre elrejtse szárnyai mögé. Előttünk a nagy megásott sír, melybe készül beleszállni az az idő, melynek bölcsője mellett állottunk nem is olyan régen. 1965. Esztendő, de kevés ideig voltál velünk. Csak nemrég köszöntöttük érkezésedet, és most újra egybegyűltünk, hogy megsirassuk távozásodat, hogy mielőtt végképpen átadnánk téged a múltnak, a feledésnek, elmondhassuk fölötted halotti búcsúbeszédünket. Mert búcsúzunk tőled. S mielőtt végkép itt hagynál bennünket, néhány szóban elmondjuk neked boldogan, hogy amíg együtt voltunk veled, mit kaptunk tőled ebben az esztendőben. Elsősorban is megtartottál bennünket, azért jöttünk el most olyan szép számban, hogy Te Deumot zengjünk utolsó órádban, amiért egész évben velünk volt az Isten kegyelme. Köszönjük neked 1965. Év, és rajtad keresztül az idők Urának, hogy ebben az esztendőben is tudtunk örülni, hogy a bánat és gond felhője néha felszakadozott, és láthattuk a kéklő égen a ragyogó Napot. Köszönjük, hogy ebben az esztendőben is megadtad nekünk a mindennapi kenyeret. Köszönjük, hogy ebben az esztendőben is munkálkodhattunk a magunk és mieink testi-lelki jólétének előbbre vitelén. De az örömek mellett volt részünk sok fájdalomban, csalódásban és sikertelenségben is. Mert az úton, melyre ezelőtt 365 nappal léptünk, egyik-másik vándortársunk örökre elmaradt tőlünk, és elmaradásával veszteséget okozott körünkben, és nehezen gyógyuló, sajgó sebeket ütött sokunk szívére. Igen, az év első napján többen indultunk el az élet útjára, mint amennyien megérkeztünk ez utolsó nap estéjére. A hiányzók útközben elfáradtak, kiesett kezükből a vándorbot, kimerülve megásott sírjukba buktak. Véghetetlen Isten! Mily szomorú, fájó visszaemlékezés! Ez év kezdetén még teljes volt a család: együtt volt apa, anya gyermekek és nagyszülők, és így együtt, kéz a kézben indultak el boldogan, egymást támogatva, teli reménységgel. És hány család fölött áldozott le a boldogság napja. Hány családban állottak ebben az esztendőben betegágy körül, hallották szenvedő szeretteik jajkiáltását, siránkoztak a haldokló ágya körül. Vajon mindezekért Te Deum jár Istennek? Igen:

adatok hálát mindenben, mindenkor és mindenért Istennek, int bennünket a Szentírás szava.

A fölséges Istennek te Deum jár a halál miatt is. III. Ferdinánd egyike volt a legszerencsésebb fejedelmeknek. Népe szerette, háborúban sikertelenség soha nem érte. Kincseket érő palotában lakott. Miután országát megtisztította az ellenségtől, életének legszebb korszakában, férfikorának delén kopogtatott a halál. De ő meg nem ijedt. Papot hívatott, és maradék erejét összeszedve, térden állva fogadta a hozzá betérő Oltáriszentséget, a királyok Királyát. Meggyónt, megáldozott, majd környezetét kérte, hogy énekeljenek. A Te Deum éneklése közben szállt el lelke az Örökkévaló Isten trónusa elé. Téged Isten dicsérünk – még a halál órájában is. De Istennek te Deum jár a sikertelen munkáért is. Mert a sikertelenség közepette is Ő az, aki bátorságot önt belénk, hogy el ne csüggedjünk, el ne veszítsük végképp kedvünket. A sikertelen munkáért mondott Te Deumot az a kis csapat is, mely először próbálta meg körülhajózni a földet. Amint megérkeztek a hosszú, szenvedésekkel teli út után, a meggyötört utasok meztláb vonultak be a sevillai székesegyházba, hogy összes szenvedéseik befejezéséül, és mindenekért, amit kaptak, hálából elmondják a Te Deumot.

K.K.T. Mi is vándorok vagyunk. Az élet nagy útjának vándorai. Ez az életút összeköti az emberi élet két nagy állomását, a bölcsőt a sírral. Ma ennek az életútnak kisebb megállójához értünk. Letesszük egynéhány órára a vándorbotot, de csak azért, hogy holnap, amikor egy új útszakasznak nézünk elébe, újra megragadjuk és menjünk tovább, mert megállnunk nem szabad, az idő nem vár, elrohan felettünk. S ha voltak is ebben az esztendőben sikertelenségek, ha az út fel is sebezte lábunkat, semmi kislelkűség, semmi csüggedés. Csak kézbe azt a vándorbotot, vállra ismét az életkeresztet, és csak tovább. Bármennyire is göröngyös az út, bármilyen várákózzék is ránk a jövőben, csak előre. Mennünk kell, mert vár bennünket a kötelességteljesítés, vár bennünket a hivatásunk lelkiismeretes betöltése. És velünk lesz az Isten, aki ugyanaz tegnap és ma és mindörökké, aki velünk volt ebben az esztendőben és velünk lesz az elkövetkezendőben is, hiszen ígéret fűzi hozzánk. Ő nem hagyja el a Benne bízókat.

S most a két év mezsgyéjén a múlt esztendő véghatárán, s a jövő küszöbén állva, még egy pillantást vetünk a múltra. A múltra tekintve megemlékezünk Isten minden jótételmeinyeiről, melyet minden nap vettünk, s amelynek köszönhetjük, hogy ezen az estén egybegyűlhettünk, találkozhattunk. A porba hullva rebegünk érte köszönetet. Sok volt a te áldásod, irgalmad és hosszútűrése Istenünk. A jövőt szemlélve pedig fölemeljük

hozzád, Uram remegő kezeinket, és esdő szavunkkal hozzád kiáltunk, aki korlátlan Ura vagy az időnek, és az emberi sorsoknak.

Amikor pedig most néhány perc múlva fölszendül ajkunkon az Egyház hálaadó éneke, a Te Deum, fogadd gyermeki szívünk köszönetét mindenért, amit nekünk adtál.

Szent kegyelmedért, sok lelki vigaszért, amelyben részünk volt az eltelt esztendőben. Téged Isten Dicsérünk.

Amiért megtartottál minket és családjainkat szeretetedben, Téged Isten dicsérünk.

A mindennapi kenyérért, melyet megadtál asztalunkra ebben az esztendőben is, Téged Isten dicsérünk.

Erőért, egészségért, életkedvéért, melyet tőled kaptunk, Téged Isten dicsérünk.

Az ifjú évek gondtalan, vidám örömeiért, az élet delén lévők munkásságáért, az élet őszének aratásáért, Téged Isten dicsérünk.

Az élet szenvedéseierért, a megpróbáltatásokért és sikertelenségeikért, melyekkel mind közelebb emelsz magadhoz, Téged Isten dicsérünk.

Dicsérünk Téged a halálért is, mert megszerzi számunkra az elveszett paradicsomot, és eljuttat szent színed látására.

Az év utolsó estéjén mindenben és mindenért dicsérünk, Téged Uram. Ámen.

Kőröstarján, 1965. december 31.

Született 14: 5 fiú, 9 leány. Házasság: 5.

Halálozás: 5 férfi. Visszatért az Egyházba: 1 férfi.

Hegyköztóttelek 1972. december 31.

1977. december 31.